

***“Kiek aš beturėčiau tų gražių dienų, kiek man jų beduotų Dievulis, aš visvien dirbsiu dėl mūsų Tėvynės”, -  
Dr. Juozas P.Kazickas***

2013. 11.22 Greniče, Konektikuto valstijoje, JAV (Greenwich, Connecticut, USA) Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos (Vilnius, Lietuva) Ordinu “Už Tėvynės Laisvę” buvo apdovanotas Dr. Juozas Petras Kazickas. “Už nenuilstamą rūpinimąsi Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimu ir įtvirtinimu, patriotišką veiklą organizuojant Lietuvos vadovų ryšius su JAV ir Europos valstybių vadovais, už filantropinę veiklą Lietuvoje ir pasaulyje.” Ordiną įteikė Lietuvos Respublikos Generalinis Konsulas Niujorke Valdemaras Sarapinas. Teikimo metu dalyvavo dukra Jūratė Kazickaitė, Kazickų Šeimos Fondo Prezidentė, sveikinimo žodžius tarė Margarita Bareikaitė, Marijos Nekalto Prasidėjimo kongregacijos (Putnam, Connecticut) seselė, Elena Naujikienė, Kazickų Šeimos Fondo Niujorko skyriaus darbuotoja ir Neila Baumilienė, Kazickų Šeimos Fondo Niujorko skyriaus direktorė.

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga (LLKS) ordiną “Už Tėvynės Laisvę” Dr. Juozui P. Kazickui nuvežti įgaliojimą suteikė Kazickų Šeimos Fondo direktorei Neilai Baumilienei. Prieš perduodama jį Konsului Sarapinui garbingai įteikti Dr. Kazickui, ji sakė: „Šiandien turiu laimės ir garbės, Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos įgaliota, atvykti pas Jus su šia delegacija ir Jums padėkoti už Jūsų pasišventimą ir darbą Lietuvai. Laisvės kovotojai paskyrė savo gyvenimus Lietuvai. Jie net Sibiro lageriuose sugebėdavo suorganizuoti sukilimus genocido mašinai griauti ir stabdyti. Per okupacinį laikotarpį pogrindyje leido žurnalą „Varpas“, dar vieną Lietuvoje kaip kad buvo „Katalikų kronika“. Šių žmonių dėka iš Lietuvos pamiškių, pakelių, aikščių ir stadionų, vos atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, buvo iškasti ir garbingai perlaidoti į kapus, kaip ir priklauso žmogui, kovojusį už Lietuvą, palaikai. Šiandien Jus sveikina delegacija, kurioje yra ir Lietuvos išeivijos vyresniosios ir naujosios kartos atstovai, ir svečiai iš Lietuvos; ir dvasinio pasaulio, ir oficialus Lietuvos valstybės atstovas; ir jauni, ir ... išmintingi; ir Jūsų šeimos narė, ir Kazickų šeimos fondo darbuotojai, ir Jūsų šeimos svečiai. Ordiną įteikti perduodu gerbiama Lietuvos Respublikos Konsului Niujorke Valdemarui Sarapinui.“

Iškilmingos ceremonijos metu, Konsulas Sarapinas, pavadinęs šįmet 95-metį paminėjusį dr. J. Kazicką gyva Lietuvos valstybės legenda, padėkojo jam už rūpinimąsi Lietuvos laisvės ir nepriklausomybės įtvirtinimu bei švietėjiškų mūsų valstybės programų rėmimu. „Taip pat ačiū Jums už tai, kad pritraukėte į Lietuvą milijonines investicijas - turiu galvoje „Philip Morris“, „Coca-Cola“, „Motorola“ kompanijų atėjimą į mūsų valstybę“, - sakė V. Sarapinas. Generalinis konsulas pažymėjo, kad šis garbingas apdovanojimas turi ir gilią simbolinę prasmę, nes J. Kazicko seneliai buvo 1863 metų sukilimo dalyviai, kurie buvo ištremti į Rusiją, kur gimė ir pats Juozas.

Elena Naujikienė, Kazickų Šeimos Fondo Niujorko skyriaus administratorė, su kurios pagalba Dr. Kazickas gali vesti korespondenciją laiškais ir el. paštu, pavadino Dr. Kazicką „Mūsų Šviesybe“.

Dr. Juozo P. Kazicko dukra Jūratė Kazickaitė, dėkodama susirinkusiems už apislankymą ir pagerbimą, pakvietė visus susėsti, o Tėvelį, kaip visi šeimos nariai jį vadina, paragino pasakyti kalbą.

**Dr. Juozas Petras Kazickas kalbėjo:**

“Mieli broliai, seserys, kurie esam susirinkę čia,

Šitam krašte tikrai praleidom gyvenimą visą kovodami, galvodami, sapnuodami apie laisvą, nepriklausomą Lietuvą. Man tas sapnas, aš buvau visada tikras, kad taps realybe. Tai gilus tikėjimas. Galbūt tikrai turiu padėkoti čia ir dabar vienam svarbiausiam žmogui, asmenybei, kuri prisidėjo prie mano veiklos, tai buvo mano Mama, tremtinė iš Rusijos, vargo Angelas. Ir svarbiausia manau, kad Jūs sutiksit su manim, kad visi mes

turim padėkot Aukščiausiam. Mes visi turim padėkoti Dievuliui, kad mūsų darbas pasiekė Jį, pasiekė Jo mintis. Jis visur prisidėjo, kad mūsų maldos būtų išklausytos, kad mūsų darbas būtų naudingas, ir tikrai Jo dėka, aš tą tikiu labai giliai, [buvo] sudarytos sąlygos, kad taip turėjo atsitikti. Jis galbūt davė, aš taip tikiu, man kartais mintį, kartais energiją, kartais tikėjimą [dėti] dar daugiau pastangų. Davė tą mintį, kad niekad neabejotumėm, jog tiesa, jog meilė yra nenugalimos jėgos. Dėl to aš savo širdyje dėkoju Jam, kad Jis davė man mintis kaip prieiti prie svarbiausių valstybinių vyrų šitam pasaulyje, kaip jiems pristatyti mūsų viltį, kad mes verti esam laisvės. Verti esam laisvės garbinti Jį ir padėkoti Jam, Aukščiausiam.

Man nepamirštamai akyse ir mintyse yra posakis mano Tėvelio, kai kas paklausė jo, kodėl gi mes išvažiavome iš Čiornaja Padinos, kur buvo sukurtas toks aukštas standartas, į tokį vargą naujai atgimstančios Lietuvos. Ir jis atsakė tiems žmonėms, kad nebuvo galbūt lengvas sprendimas grįžt į suvargusią Lietuvą, bet tai nėra joks pasiaukojimas, kada kitas variantas, kita sąlyga yra sistema, kuri šaudo kunigus ir degina bažnyčias. “Juozuk, - man sakydavo ir visiems kitiems, - pasirinkimas buvo labai paprastas, kad ta sistema sunaikins ir mus.” Tas man pasiliko mano atmintyje visada, ir mes buvom kaip tik jo vertybių pusėje, mes statėm bažnyčias tremtyje, tenai.

Aš su džiaugsmu pastačiau bažnytėlę tų varguolių pagerbimui, koplyčią Čiornaja Padinoj, kuri yra tokia svarbi dabar. Man rašo žmonės, kad jie turi vietą, kur nueiti, atsiklaupt, kad galbūt liet ašarą. Tai yra ta vieta, kur jie gauna ramybės ir vilties. Bandžiau aprašyt savo gyvenimą, kuriam yra geras pavadinimas “Vilties kelias”. Per visą gyvenimą keliau tuo keliu, visada turėdamas viltį, visada besimelsdamas, kad Lietuva bus vėl laisva ir nepriklausoma. Pas mane namuose žmonės čia yra trečiosios bangos atstovai, nepamirškite, prašau, kad mes esame labai skolingi, esam labai skolingi Aukščiausiam už viską, ką mes turim.

Ačiū labai už šitą gražų pagerbimą. Nesijaučiu užsitarnavęs. Aš tikrai atlikau savo pareigą. Niekad nesitikėjau, -ir dabar šitas dalykas man yra netikėtas, -kad kas nors įvertins. Esam laisvi, turim Nepriklausomos Lietuvos garbingą atstovą, [gerbiamą Konsulą], kuris atlieka tokį neišpasakytą darbą, stiprindamas ryšius tarp mūsų išeivijos ir brangiosios Tėvynės. Kai aš pamatau, kaip jis kiekvieną pažįsta, aš esu labai dėkingas. Nemažiau aš esu dėkingas ir mielai seselei, kuri yra čia, kuri atlieka šventąjį darbą. Ir tas darbas yra tiek daug surištas su Lietuvos religiniu atgimimu, kurį sovietai buvo sunaikinę. Su milžinišku pasiaukojimu ji dirba su mūsų išeivija, ji yra neišpasakytas pavyzdys. Šventas pavyzdys tokių žmonių, atliekant tokį gražų ir kilnų darbą – esu dėkingas Jums nepaprastai. Dėkingai esu irgi mūsų mielai Neilai, ji sustiprino, pakeitė mūsų Fondo veiklą, atnešdama naujas idėjas, [atvesdama] naujus žmones. Mieloji Neilute, ačiū Tau. Nežinau aš jokio kito žmogaus, kuris yra tiek pasiaukojęs mūsų mokyklėlių atstatymu, jų sustiprinimu, išlaikymu mokytojų, -kurie turi savo darbus, kurie daug prisideda prie šitų mokyklėlių išlikimo, - apmokymo, apšvietimo.

Yra begalinis sąrašas mano širdyje žmonių, kuriems aš esu dėkingas, ir jų akivaizdoje jaučiuosi neužsitarnavęs tokio pagerbimo, bet aš dėkoju ir tiems, kurių vargas ir mirtys buvo miškuose. Mes bandom irgi aprašyt, suorganizuot, kad jis [jų gyvenimas] būtų visiems lietuviams žinomas. Jie yra šventieji, kurie pasiaukuoja dėl Lietuvos Laisvės. Daugelis jų žuvo dėl Lietuvos laisvės, ir čia mano pagarba amžina tiems didvyriams. Aš žinau, kai perskaitau jų dienoraščius. Jie užsitarnavę žymiai žymiai didesnės pagarbos negu

kad aš. Niekad niekad mes jų nesugebėsime pagerbti, kadangi daugumas jų žuvo kovoje už Laisvę. Ir čia mūsų pastangos turi būti dedamos, kad visa Lietuva žinotų [apie juos]. Jaunosios generacijos gyvena šiandieniniu gyvenimu, ir jiems tai nežinoma. Galbūt retai, kada jie paskaitys tas vargo knygas apie neišpasakytą drąsą ir pasiryžimą siekti laisvos Lietuvos. Aš jaučiuosi skaitydamas jų prisiminimus, nevertas nušluostyti jų batų, nuvalyti jų kojų, suvargusių, sušalusių. Bet čia jaunoji generacija, aš sakau tą dalyką Jums, niekad neturėtumėt pamiršti šitų žmonių ir įamžinti jų kovą dėl Laisvės. Tikrai gyvensim, išsiskirstysim šią dieną kiekvienas į savo darbą, ir tie dalykai pasiliks toluoj, bet begerbdami viens kitą nepamirškime, kad yra žymiai garbingesnių žmonių už mus visus. Padėka jiems, kurie dirbo atkurdami Nepriklausomą Lietuvą. Pagarba Jums visiems, kurie išeivijoje nepamiršot Lietuvos, kad Jūsų širdyse yra gyva ta meilė, kilnioji meilė.

Tad sakau, Mielieji broliai, seserys, esam laimingi, kad esam čia kartu, ir aš esu Jums labai dėkingas už tokią gražų pagerbimą. Aš nesugebėsiu Jums atsidėkoti, ir kaip aš Jums dėkočiau, niekad nebus pakankama. Ir linkiu, kad Jūs prisimintumėt šitą Lietuvos čepertį [skyrių/ laikotarpį], kada mes nepasidavėm nevilčiai, kad nepametėm tos vilties mūsų sunkiam kelyje, kad turim dirbti visi dėl mielos Lietuvos. Yra tai kraštas, kuriam mūsų tėvai ir protėviai gimė ir augo, yra tai mūsų Tėvynė. Gal kai kurie mes nebegrįšim į ją. Jai mes esam labai skolingi. Ir aš pasilieku gyvenime su dideliu skolos jausmu, su dideliu supratimu, ką reiškia kitų žmonių pasiaukojimas, kad mes būtumėm laisvi. Kaip sunku suprast jauniems, kaip sunku suprast ir mums kitą sykį, bet kai kažkas ateina ir pagerbia, tai tą skolą, tą jausmą tik sustiprina. Galiu pasakyti Jums, kiek aš beturėčiau tų gražių dienų, kiek man jų beduotų Dievulis, aš visvien dirbsiu dėl mūsų Tėvynės. Dirbsiu kaip vergas, kuris supranta savo skolą, ir kuris labai laimingas, kad jis gali dirbti tame varge dėl mūsų visų laimės. Dovanokit, kad aš taip kalbu ilgai, labai retai aš turiu tokius mielus žmones, ir aš noriu visada parodyti, kaip smarkiai aš esu įsiskolinęs mūsų žmonėms, kurie žuvo kovoje dėl mūsų brangios Tėvynės Laisvės ir Nepriklausomybės. Ačiū, kad atvažiavot mane aplankyti, niekad nesitikėjau, čia didelis siurprizas man. Dovanokit tikrai, kad aš taip šneku, bet tai jausmai, kurie širdyje yra, išblaškyti, bet jie yra visi meilėje savo Kraštui, meilėje Jūsų čia esančių.”

Seselė Margarita Bareikaitė ceremonijos pabaigoje pasakė: “Gerbiamas Daktare, mes džiaugiamės, ir dėkojam Dievui už Jus, kad mes turim savo Bažnyčioje tokių šventų žmonių kaip Jūs. Mokat visus išvardinti, atsiminti, visiems dėkoti. Manau, kad Viešpats Jums atsilygins nepaprastu gerumu ir palaima, todėl, kad, už viską, ką darot ir darėt visą gyvenimą kitiems, mes Jums jaučiamės skolingos. Ir turiu pasakyti šia proga kiekvieno mėnesio penktadienį, kada Lietuva buvo pagrobta, o ir dabar turim mišias už Lietuvą ir už visus, kurie dirba Lietuvai. Mes remiam tokiu būdu savo malda. Taip pat jaučiame didelį dėkingumą Jums, nes esat Dievo išrinktas žmogus ir visa Jūsų šeima, kad taip mokat mylėti savo tautą ir nepamirštat Kūrėją, kuris Jus įkvėpė. Kad esat toks gilus žmogus, didžiujamės Jumis ir dėkojame Viešpačiui už Jus. “

*Kazickų Šeimos Fondo Niujorko skyriaus archyvas, 2013*